שרשראות

כתב אקראם גהסמפור

איור - וידה לאשגהריפארהדי

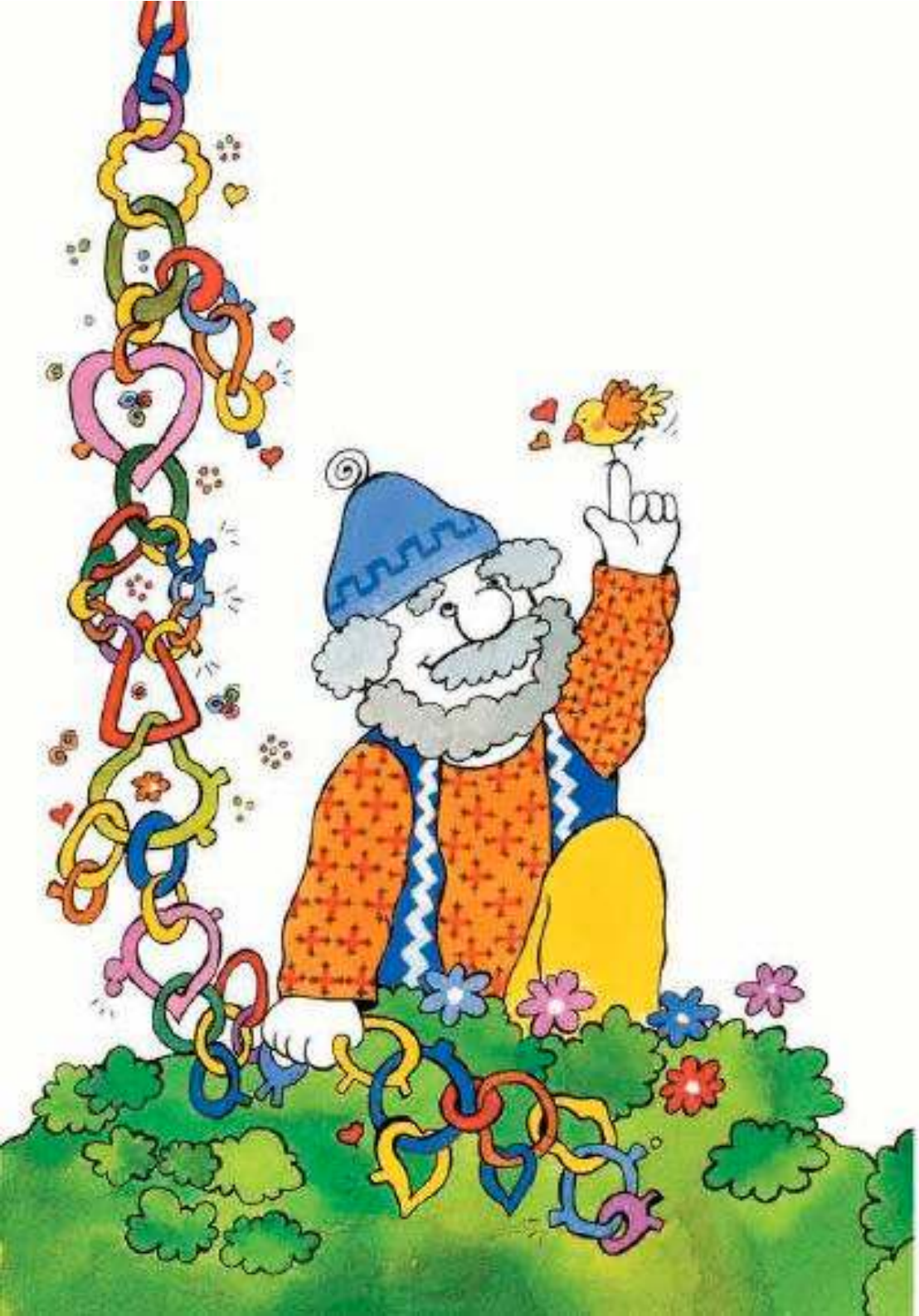

חי פעם איש זקן נחמד. שנים רבות הוא
ארג שרשראות של ידידות לילדים.
הילדים קראו לאיש הזקן "דוד האורג
שרשראות."

לדוד האורג שרשראות לא היו ילדים ולא משפחה. אך כל ילדי העולם היו הילדים שלו.
*

כל יום הילדים קראו לדוד האורג שרשראות בקול רם, שישחק אתם.

ודוד האורג שרשראות, שקם מוקדם בבוקר
וגמר כבר את כל העבודות שלו, היה עונה
"כן, ארגתי."

הם קראו "דוד האורג שרשראות!"
ודוד האורג שרשראות שחיכה לשמוע
את קולות הילדים היה עונה בשמחה
"כן!"
"כבר ארגת את השרשרת שלנו?"

והילדים היו ממשיכים לשאול
"וזרקת אותה מעבר להרים?"
ודוד האורג שרשראות היה עונה "כן, כן."
ושיחה כזו התנהלה מדי יום.
וביום אחד הילדים קראו, כמו בכל יום
"דוד האורג שרשראות... דוד האורג שרשראות...
דוד האורג שרשראות.."
אך לא שמעו תשובה.
דוד האורג שרשראות שמע את הילדים אבל לא ענה דבר.

הילדים דאגו. דבר כזה עוד לא קרה אף פעם. איך יתכן שדוד האורג שרשראות לא יענה לילדים.
אולי דוד האורג שרשראות חולה?
ואולי הוא לא רוצה לשחק יותר אתנו?

ילד קטן שנעשה עצוב יותר מאחרים אמר "אולי הוא התעייף מאריגת השרשראות."

וילדה אמרה בקול שקט "ואולי הוא רוצה שאנו נארוג שרשרת בשבילו."
והילדים החליטו ללכת לדוד האורג שרשראות. הבית שלו היה מעבר להרים.
כולם התכוננו וכל ילד לקח משהו בשביל דוד הנחמד האורג שרשראות. אחד הביא זר פרחים. אחר בא עם כוס חלב, ילד אחד הביא צעיף צמר אדום. וילדה אחת הביאה בובה שאותה אהבה מאוד.

הילדים תמיד שמעו רק את קולו של דוד האורג שרשראות, הקול שבא מאחורי ההרים. עכשיו אולי יוכלו לראות את פניו הנחמדים. כל ילד שאל "איך נראה דוד האורג שרשראות?"

הם הלכו עד שהגיעו להר, שמאחוריו
יצא קולו של דוד האורג שרשראות.
הם טפסו עד שהגיעו לבית קטן עם
וילונות לבנים נקיים.
הם ניגשו לבית ועמדו לידו כמו
חוליות של שרשרת. הם שלבו ידיהם
זה בזה וקראו לדוד האורג
שרשראות בקול רם. הם רצו
להראות לו את השרשרת שארגו
בשבילו.
"דוד האורג שרשראות.. דוד האורג
שרשראות.."

דוד האורג שרשראות ניגש לחלון.
הוא ראה את הילדים שנותנים יד
זה לזה ועומדים כך לפני הבית
הקטן שלו.

הם נראו כמו חוליות השרשרת,
כפי הוא כבר שנים רצה שהילדים
יארגו בעצמם.

דוד האורג שרשראות ייבש את
דמעותיו, חייך ופתח את דלתו
לקראת הידידים שלו.